

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

Acta Consistorialia pro Concessione Pallii Patriarchæ Antiochæ
Græco-Melchitarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

fidei pro-
fessio, jura-
mentum si-
delitatis, &
de observan-
dis recenti-
bus Mandatis
Apostolici-
cis, eidem
prescribitur.

Pallii usus
ad dignita-
tis decus, &
religionis ex-
citamentum.

Dat. die 29.
Febr. 1744.

donum dilatum fuit, scito, id consulto evenisse, ut quo diuturnius optatum, eò jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin assiduis tuis precibus, nuper etiam in Consistorio ab eodem Aبلغato Tuo renovatis, annueremus, libentissimè Tibi transmittimus Pallium ipsum, desumptum è Corpore Divi Petri, in quo plenitudo Pontificalis officii continetur, quod Tibi tradet nostro nomine Venerabilis Frater Episcopus Babylonis, aut alius ab ipso substitutus; dummodò prius coram eorum altero emiseris Catholicae Fidei professionem, juxta formulam prescriptam à sel. rec. Urbano VIII. Decessore Nostro, ac solenni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, & Apostolicae Sedi, adhibita verborum formula Aبلغato Tuo signata, quae cum his literis reddita Tibi erit; simulque juratus promiseris, Te accuratissimè, & qua par est obedientia observaturum quicquid à Nobis sancitum fuit in encyclica Epistola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum, & ad omnes hujus Ritus Catholicos Episcopos huic Patriarchae subiectos, data 24. Decembr. Anni proxime elapsi 1743. quae incipit: *Demandatam cœlius*; cujus exemplar cum Nostri hinc literis ad Te perveniet.

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuae Gentis oculis posito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apostolorum Principe aequè Nobis, ac sibi traditam; unde veluti quadam cognatione illecti, atque excitati, ad Nos revertantur, aut Nobiscum perseverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptismate initiati sunt. In istiusmodi operam ut omnes intendas Pastoralis vigilantiae curas, quod hactenus fecisti, pro paternae sollicitudine Te adhortamur; plurimam à Nobis gratiam quotidie magis initurus; cujus pro pignore, munusculum ad rerum Sacrarum usum accipies, Aبلغato tuo signatum, atque Apostolicam Benedictionem, quam Fraternitati tuae peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die xxix. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinus.

Acta Consistorialia Pro Concessione Pallii Patriarchae Antiocheno Graeco-Melchitarum.

In Consistorio Secreto habito die 3. Februarii 1744.

ARGUMENTUM.

Seraphinus Tanas, qui, juxta Graecorum morem, electus Patriarcha Antiochenus Graeco-Melchitarum, Cyrilli nomen assumpsit, & jam a Sancta Sede Apostolica Electionis confirmationem obtinuerat, per Johannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Procuratorem specialiter deputatum Pallii honorem instanter, atque humiliter postulavit. Itaque in Aulam Consistorialem, in qua Praelati, Nobiles plurimi, ac Collegiorum tam de Propaganda Fide, quam Graecorum Alumni jam frequentissimi conveniant, antequam fores Consistorii de more clauderentur, praecedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui & Mazzetti vocantur, ab uno ex DD. Ceremoniarum Magistris D. Thomas Franciscus Scaramutius Advocatus Consistorialis, & praefatus Electi Patriarchae Cyrilli Procurator introduci fuerit, & è regione Pontificae Sedis flexis genibus antedictus D. Scaramutius Sanctitatem suam sic fuit allocutus.

BEATISSIME PATER.

AD Patriarchatum Antiochenum, qui a pluribus saeculis a Sanctae Sedis unione defecerat, electus juxta Graecorum morem fuit sub

anno millesimo septingentesimo vigesimo quarto R. P. Seraphinus Tanas, qui Cyrilli nomen assumpsit, pietate, bonisque moribus, ac scientiis imbutus apud Collegium Urbanum de Propaganda Fide, cui inter Alumnos diu fuit adscriptus. Romano Pontifici B. Petri Successori obedientiam praestiturus, promptè ablegavit ad Sa. mem. Benedictum XIII. Joannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Graeco-Melchitarum, & Alumnum antea ejusdem Collegii, cum speciali mandato, ut suae confirmationem Electionis a Sancta Sede, & a Summo Pontifice, a quo omnis Ecclesiastica potestas descendit, humiliter postularet, & pro concessione Pallii suo Nomine deprecaretur. Acta Electionis talia comperta fuere, ut confirmatione digna visa fuerit Electio. Sed ut certiora de perfecta unione, & obedientia erga Sanctam Sedem a Cyrillo haberentur testimonia, non prius confirmationis actus probato Religioso Viro delegatus, publici juris factus est, quam idem Patriarcha Fidei Catholicae professionem juxta praescriptam formam emitteret, ac mandatis Sanctae Sedis parere jurejurando adfirmaret. Aequè libentique animo omnia implevit Cyrillus, & licet commissas sibi Gentes ad obsequium, & unionem Sanctae Sedis alacrius excitans, persequutionem a schismaticis passus sit, adhuc vigilis Pastoris curas gerens, & novum sinceræ fidei erga Sanctam Sedem documentum exhibens, dubitationes in sui Gregis regimine exortas, ejus judicio submisit. Earum tamen discussio assumi non potuit ob superventam Apostolicae Sedis vacationem. Reservatum sanè erat, Deo Optimo Maximo sic disponente, hujus operis complementum Tibi, Beatissime Pater, qui summo zelo duce, & omnigena sapientia comite, ab illa die, quâ ad supremam hanc Cathedram evectus fuisti, Catholicae Fidei ubique servanda studuisti, & in orbem totum diffundenda. Idcirco Sanctitas Vestra dubitationes a Patriarcha exhibitas coram se discussit, ac maturâ deliberatione composuit, prout in Litteris, quas ad eundem Patriarcham, eique suffraganeos Episcopos Graeco-Melchitarum Ecclesiarum scribere dignata est, disertissimè explicavit. Plenè sic unione cum Sancta Romana Ecclesia constituta, Cyrilli Procurator spondens, quod ille Sanctitatis Vestrae mandatis erit omnimodè pariturus, resumpsit intermissam Pallii postulationem; quae cum non nisi in hoc loco, ubi auctoritatè Sanctitatis Vestrae graviora negotia peraguntur, tractari possit, ideò supplicatio ista nunc reverenter exponitur; petitque Cyrillus Patriarcha Antiochenus, quo par est, obsequio; totaque animi submissione, Pallium, quod è Corpore Divi Petri sumitur, & in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, spemque fovet, ut voti compos fieri mereatur; quia Antiochena Ecclesia prerogativa illi viam sternunt amplissimam, ac tali honore ipse Cyrillus se dignum exhibet, dum erga Sanctam Sedem semper fuit obsequentissimus. Decens propterea videtur, quod Eum Sanctitas Vestra hoc dignetur cumulare beneficio, pro quo idem Joannes Aminion hic praefens Orator legitimo sussultus mandato, supplicat instanter, instantius, & instantissimè.

Venerabiles Fratres.

MAGNUS Pontifex Innocentius Primus in Epistola ad Alexandrum Antiochenum, nunquam futurum affirmavit, ut Sedes Antiochena Romanae cederet, nisi quod illa in transitu meruit, ista susceptum, & apud se consummatum gaudet. Primis quidem temporibus eam Sedem occuparunt Episcopi Sanctitate clarissimi, Evodius, Ignatius Martyr, Meletius, & Fla-

vianus.

vianus. At verò sæculo quinto vergente, dilacerato per Nestorii, & Eutycheis hæreses Oriente, Antiochena Ecclesia turpiter deformata est: quippe quæ divisa fuit inter eos, qui Concilii Chalcedonenfis definitionibus se se opposuerunt, quique adhuc per hos dies Jacobitarum nomine subsistunt; & inter illos, qui è contrario Concilii dogmata ac decreta venerantes, Marciani Imperatoris edictis obsequentes fuerunt, atque hinc Melchitæ, hoc est Regii, nuncupati sunt. Cùm verò subinde Antiochenam Ecclesiam Patriarchæ hæreticæ pravitæ infecti invasissent, omnem lapidem Patriarchæ Constantinopolitani moverunt, ut illam sibi subjicerent; maximè verò postquam Oecumenici titulum sibi arrogarunt: Neque id frustra. Nam occupatâ sæculo septimo Syriâ unâ cum proximis Provinciis a Saracenis, & inde sæculo decimo ab Imperatore Nicephoro Phoca ex eorum manibus ereptâ, in Græcorum Imperatorum potestatem Antiochia devenit: proinde Antiocheni Patriarchæ a Constantinopolitano selecti, ordinatique sunt; atque ita Melchitæ Græcorum schismatici se se immiscentes, Melchitæ Græci mox appellati sunt.

Post hæc, incunte sæculo undecimo, Petrus III. Patriarcha Antiochenus, de more Antecessorum suorum, S. Leoni IX. Romano Pontifici se ad Patriarchatus dignitatem fuisse promotum significavit, in ea petens ab illo confirmari, sicuti revera confirmatus est, a schismate hac ratione secedens. Dorotheus I. cum Ecclesia Romana in Concilio Oecumenico Florentino se se conjunxit. Cum autem idem Patriarchatus rursus esset in schismatis tenebras delapsus, nulla respicientiæ lux affulsit, nisi labente sæculo decimo septimo, ad quam iter primò stravit Euthymius Melchita Tyri, & Sidonis Archiepiscopus: deinde Athanasius Patriarcha, quique ei Primus successit Cyrillus, transmissâ ad hanc Sanctam Sedem Fidei professione: cui Sancta Sedes penitus non acquievit, proinde nec Pallii dignitatem illis concedere opportunum judicavit.

Uaus id temporis Patriarcha Cyrillus alter est, qui præfenti sæculo ad Patriarchatum evectus, electionis suæ a sancta Sede confirmationem obtinuit, cùm suæ erga hanc Sanctam Sedem obedientiæ signa minime dubia dederit, fortissimumque se gesserit in ea asserenda adversus Sylvestrum schismaticum, qui Sedem Patriarchalem invasit; quamobrem in Monte Libano exulare cogitur. Præest insuper Cyrillus noster genti, quæ hodie Catholicos ingenti numero complectitur, quæque a decem Episcopis, qui ipsum tanquam legitimum Patriarcham venerantur & colunt, providè gubernatur. Atque in Melchitis hæc verè Orthodoxis Venerabiles Antiochenæ Ecclesiæ reliquiæ, jampridem conspeltæ, reviviscunt. Huic itaque venerando viro, huic præclaro Orthodoxæ Fidei propugnatori Nos in hoc ipso Consistorio honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, postquam Orthodoxæ Fidei professionem coram eo, cui id delegabimus, emisit, libenter imperitimus; ut factis comprobemus id, quod Leo IX. dixit Petro III. Antiochiæ Patriarchæ respondens: „Maxima Mater, Romana scilicet „ac prima Sedes, tam dilectæ sibi Filia, immo „Consociæ, nusquam, & nunquam deerit.

Peractâ Oratione Pontifex, benedictione signo Crucis eis impertita, dimisit, atque etiam omnibus aliis simul exclusis Aula Consistorialis fores de more clausæ fuerunt, & Sanctissimus cum DD. Cardinalibus solus remansit, ut quæ in Consistorio secreto peragenda erant, absolveret; Siquæ Antiochenæ Ecclesiæ Negotio, quoad

Consistorium attinet, completo, quoniam laudati Patriarchæ Cyrilli Procurator desiderio flagrabat pro singulari impertito beneficio Sanctitatis Sæculæ ejusdem Patriarchæ nomine gratias saltem privatim reddere, cum in publico id facere ei non licerit, ideo post Consistorium, voti compos a Pontifice perhumaniter effectus in intimo suo Cubiculo, familiaribus tantum admittis, in hunc modum verba fecit.

EST sanè, BEATISSIME PATER, cur hodie Antiochenus meus electus Patriarcha Cyrillus III. & immortaliter gaudeat, & gloriatur in Domino, & gratias amplissimas Tibi non agat modò, sed referat. Pallium Patriarchale, tandiu ab illo desideratum, ac per tria & ultra lustra sine intermissione questum, tandem a Te, & per Te hodierno die summa cum celebritate consequitur; Causæ quamplurimæ, quæ ad Spirituale totius Patriarchatus sui regimen spectabant, & quæ nunquam tot annorum cursu ex omni parte expediti potuerunt, a Te felicissimè expeditæ: omnia Rituum difficultia, quæ universam Græcorum Gentem exagitant, & quæ nunquam hæctenus componi valuerunt, a Te sapientissimè composita, Patriarcha tandem, exul, afflictus, Patria, Domino, bonis cunctis, expoliatus, undequaque vitæ periculis circumseptus, & ab omnibus destitutus, ita adutus est a Te, ita defensus, & beneficiis, atque honoribus cumulatus, ut in Te uno invenerit, & Julium I., qui Sanctissimum Athanasium in Patriarchalem Sedem, è qua Arianorum fraudibus, ac perfidia dejectus fuerat, restituit; & Paschalem II. qui nullo modo Antiochenæ Sedis dignitatem imminui passus est; & Leonem IX., qui conatibus omnibus tutatus est honorem, quem Antiochena Ecclesia reliquerunt omnia Sanctorum Patrum Concilia. Quantum autem ponderis accedit his omnibus, si pensetur, facta hæc esse a Te eo tempore, in quo publicæ, gravissimæque totius Orbis Christiani calamitates, & curæ sollicitum Te semper dissentumque habent, ac momentis singulis agitarum? Tanra hæc profectò sunt, ut Cyrillus ab his potissimum excitatus, gloriatur ad instar Apostoli in infirmitatibus, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis, pro Christo, & Sede Apostolica toleratis, paratissime sit ad majora in dies ex hac ipsa de causa toleranda. Quid autem dicam de Decretis, a Sanctitate Tua nuper publicatis? Sicut sexcenti Chalcedonenfis Concilii Patres, auditis Leonis literis, exclamarunt: *Petrus per os Leonis loquutus est*; ita Cyrillus cum suis Episcopis, acceptis literis Tuis, exclamabit: *Petrus per os Benedicti loquutus est*. Filius scilicet ille est obsequentissimus Sanctæ Sedis a tenerrimis etiam unguiculis: In hac enim Urbe educatus, in hac sacris literis imbutus fuit, & in hac se totum Deo, & Sedi Apostolicæ consecravit, in Pontificio nimirum Collegio de Propaganda Fide, ubi per integrum decennium ad pietatis, & literarum studia totus incubuit. Hi sunt, Pater Sanctissime, genuini Cyrilli sensus; hæc totius Melchitarum Gentis, a Te in pristinum splendorem suum restituta, gratæ æternæque memores significationes, quas in hoc amplissimo Orbis terrarum, augustissimoque Consessu, omnium nomine Tibi contestor. Et quoniam pauperies nostra, debitas Apostolicæ Tuæ, qua nos complecteris, charitati, grates referre non potest; vices saltem referet Fides, Obedientia, Veneratio, Amor, Tuorumque in nos beneficiorum immortalis memoria. Augēbitur scilicet in nobis omnibus, Religiois Catholicæ propagandæ studium, & indefessus erit in omnibus labor, ac vigilantia in extirpandis erroribus. in

Breviar. Rom. msn. die 2. Maji. Baron. ad ann. 1113. Tom. 3. Epist. Roman. Pontific. Epist. 5.

Ecclesiasticâ disciplina restituenda, & in Sedis Apostolicæ juribus defendendis. Prædicabitur à Nobis nomen Tuum in sæcula, requiratur à generatione in generationem; Sapientiam Tuam enarrabunt Gentes, & laudes Tuas enumerabit Orientalis Ecclesia.

XCIII.

Contra Surripientes, vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel Particulas consecratas.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AB Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, in quo Salvator Noster, & Dominus **JESUS-CHRISTUS** se ipsum nobis, tamquam gratiarum omnium fontem uberissimum, atque pretiosum æternæ gloriæ pignus, amandum, atque fruendum exhibere ineffabili benignitate dignatur; cui curvari convenit omne genu, omnesque gentes, & populos, & linguas perenne adorationis, & honoris tributum offerre; sceleratorum Hominum audaciam, multoque magis sacrilegas impiarum manus arcendas esse, in primisque à Nobis Apostolicæ auctoritatis clypeo, ac districto pœnarum gladio, quantum cum Domino possumus, longius propulsandas, tum ipso ministerii Nostri Officio, tum etiam Prædecessorum nostrorum exemplis admonemur.

Epitome
Constitutio-
nis Innoc.
XI.

§. 1. Et sanè, cum aliis Ven. mem. Prædecessor Noster Innocentius Papa XI. per suam Constitutionem datam IV. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVI. statuerit, ut omnes, & singuli utriusque sexus, qui de execrabili furto Hostiæ consecratæ, sive unius, vel plurium Particularum consecratarum, cum sacra Pyxide, vel sine illa, legitimè, & judicialiter confessi, aut convicti fuerint, quive propria malitia, vel de alterius mandato, Hostiam ejusmodi, sive unam, vel plures Particulas consecratas, ad malum finem, apud se retinere, vel aliò transferre, seu asportare præsumperint, condignis pœnis, & animadversionibus pro facinorosis atrocitate plectantur, & pro prima etiam vice Curiæ seculari tradantur; non obstanti minori ætate, dummodo vigesimum annum attigerint; eisdemque pœnas constituerit etiam contra Mandantes: Immediatus illius Successor fel. pariter rec. Alexander Papa VIII., æquali zelo ad tam nefarium scelus eliminandum armatus, prædictam Innocentii XI. Constitutionem confirmavit, per aliam in simili forma datam XI. Kalendas Januarii Anni MDCXC. in qua etiam illud addidit, ut sub antedictâ Constitutionis dispositione intelligi deberent comprehensæ omnes, & singulæ personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, etiam Regulares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti, quibuscumque privilegiis, exemptionibus, & Indulcis munitæ, & quavis speciali nota, aut individuatione dignæ, nulla prorsus excepta; easque omnes, siquas atrocissimi hujus criminis, quocumque modo, etiam sine qualitate furti, per se ipsas, vel per alios quoscumque, aut de alterius mandato, commissi, reas esse constaret, omnibus, & singulis pœnis tum antiquis, tum in dictâ Innocentii XI. Constitutione innovatis, etiam, quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, & traditionis brachio seculari, omnino & irremissibiliter obnoxias fuisse & esse, atque in posterum fore, declaravit.

Epitome
Constitutio-
nis Alex.
VIII.

§. 2. Nos igitur, quibus horrendæ hujusmodi impietatis magis magisque præcavendæ non mi-

nor cura pectori insidet, supradictas Prædecessorum nostrorum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutiones (quarum tenores, ac si de verbo ad verbum presentibus insertæ forent, haberi volumus), atque omnes, & singulas dispositiones, ordinationes, declarationes, & extensiones in illis contentas, prout jacent, Motu proprio, & ex certa scientia, & deliberatione Nostri, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, hac Nostri perpetuò valitura Constitutione confirmamus, approbamus, & innovamus, easque inviolabiliter, & inconculsè servari volumus, & mandamus.

§. 3. Cum autem, sicut Nos ipsi pluries agnovimus, dum adhuc in minoribus existentibus, in Romana, atque universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, in hujusmodi Causarum tractationibus, quæ coram Sacro prædictæ Inquisitionis Tribunali agitantur, hæc plerumque exceptiones à Reis, atque Reorum Advocatis proponi soleant; quod scilicet subreptarum Particularum, sive Hostiarum consecratio, & surripientium, sive asportantium, vel respectivè retinentium intentio ad malum finem directâ, minimè à Fisco probentur; & propter hujusmodi exceptiones, & deficientes in Fisco probationes ad eandem repellendas, hujus generis causas in longum protrahi contingat, atque etiam ipsi aliquando Rei delictorum suorum impunitatem, aut pœnarum minorationem pessimo exemplo obtinere tentaverint; Cumque super relevantia istarum exceptionum, quæ ex prædictarum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutionum contextu oriri afferuntur, & super eo, an ipsis Reis, vel Fisco potius incumbat onus conficiendi probationes pro supradictis exceptionibus fundandis, vel respectivè destruedis, novam aliquam declarationem Pontificia auctoritate suffulgam memoratis Constitutionibus adjungi desideraretur: Idcirco Nos, volentes omnia sacrilegis Hominibus adimere subterfugia, per quæ condignas tantæ impietatis pœnas declinare, vel earum minorationem, & relaxationem prætere, vel obtinere possent, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus, atque etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum à Sancta Sede specialiter deputatorum sensui, & consilio Nobis aliis super hac re insinuatò inharerentes, ea quæ sequuntur opportunè statuenda, & declaranda censuimus.

§. 4. Quoties igitur per legitimas probationes constiterit, vel Hostiam, vel Particulas à Reo subreptas, sive alio modo asportatas, atque retentas, in Sacro prius Repositorio, seu Tabernaculo, vel in Sacra Pyxide, aut Ostensorio asservatas, indeque sacrilego ausu extractas, atque asportatas fuisse; vel eidem Reo constituto, aut alteri personæ, in actu Communionis à Sacerdote traditas, deindeque vel in eodem Communionis actu, vel post illum, ab ipso sumente ex proprio ore extractas fuisse; tunc satis, & abundè fundatam præsumptionem Fisco suppeterere declaramus, pro asserenda earumdem Hostiarum, seu Particularum consecratione; ad quam excludendam nonnisi claras, & concludentes in contrarium probationes admitti debere decernimus; quarum perticiendarum onus ad ipsam Reum pertinere dubitandum non est, ac ne in posterum dubitari contingat, præsentis declarationis tenore statuimus.

§. 5. Inutiliter etiam à Reis, vel ab eorum Defensoribus proponeretur exceptio non probatæ pravæ intentionis abutendi Sacramento ad malum, vel sacrilegum finem, nisi concludentibus, & juridicis probationibus, adstruendis pariter ab ipsis Reis, in quos tale onus præ-

Referuntur
causæ nova-
rum declara-
tionum.De proba-
tione conse-
crationis.De proba-
tione pravæ
intentionis.